

1

Tahle třída, to je peklo

Naše paní učitelka má chladnou krev.

„Jak to myslíš?“ zeptala se mě máma a tvářila se, jako že ona dopředu ví, že to nemyslím dobře. Rodiče totiž rádi podezírají. A nic člověku nepomůže, ani kdyby se chtěl přetrhnout, že takové podezírání je zbytečné.

Zvláště když to Aleš slyšel na vlastní uši. A dal nám všem čestný slovo, že to slyšel. Tedy kromě mě dal taky slovo Čendovi a Mirkovi.

„No tak, na něco jsem se tě ptala, Boříku!“ zvýšila máma hlas. Moje chyba, že jsem o tom začal povídat. To je vlastně mé největší neštěstí, že si rád povídám. Kdybych si povídal jen s klukama, tak by to ještě šlo, ale já se rád dávám do řeči s každým, i s dospělými, ačkoliv vím, že bych neměl, protože dospělí mají odpovědnost, a proto se nedokážou bavit normálně, ale většinou záludně, a to tak, aby z člověka vytáhli všechny jeho tajné myšlenky. To platí pro všechny dospělé, a zase z dospělých to nejvíc platí pro vlastní rodiče.

„Jaké tajné myšlenky?“ už jako bych slyšel mámu. „Co zase před námi skrýváš?“

Rodiče se totiž domnívají, že se před nimi nic schovávat nesmí a nemá.

I když jde třeba o věci, které je vůbec, ale vůbec nemohou zajímat. A taky by je normálně nezajímaly. Protože to jsou věci, které zajímají jen kluky.

Vždycky po prázdninách, sotva začne škola, sejdem se ve Stromovce na našem starém místě. Jsou to čtyři duby, kousek od

Malé Říčky. Každý tam máme svůj strom, a tohle přece rodiče vůbec nemusí zajímat.

Totíž nemuselo by, ale zajímá. Jako všechno, když se člověk podřekne.

„Na něco jsem se tě ptala, Boříku, mám to opakovat ještě jednou?!“

To není dobrý začátek září. A všechno jen proto, že neumím držet jazyk za zuby.

„TAHLE TŘÍDA, TO JE PEKLO.“

To Aleš slyšel na chodbě naší třídní, jak si mumlá. A ještě slyšel: „Klid, Mirko, jen klid, buď chladnokrevná, už ti to zase začíná.“

A to, co si paní učitelka mumlala na chodbě, nám Aleš říkal pod čtyřmi duby.

„Peklo?“ řekl Mirek a zmizel do větví. „Kdypak já byl naposledy v pekle?“

„Cože?“ nechápal Čenda a zkoušel luk. Zkoušel ho tak nešikovně, že jsem mu musel dát pohlavek, ačkoliv se Čenda vymlouval, že mířil na Aleše.

„Myslí to peklo na Výstavišti,“ řekl chlácholivě Aleš, „když jsou kolotoče.“

„Vozejčky?“

„Vozejčky,“ ozval se z větví Mirek. „Jednou mi tam kostlivec shodil čepici.“

„Ty nosíš čepici?“

„Už dávno ne,“ řekl Mirek a skočil ze svého dubu rovnou mezi nás. Já mydlil Čendu, Čenda mi to zkoušel oplácet a Aleš se tvářil, jako že to píská.

„Nechte toho!“

Nechal jsem toho dost nerad, protože jsem měl jasnou převahu. Stačilo se podívat na půlku Čendova obličeje. Já měl proti tomu jen natrženou košili. Na září je totiž nejlepší, že jsou to vlastně protažený prázdniny. Dá se ještě chodit v tričku nebo v košili, ještě pořád je teplo a člověk si ani moc nepřipouští, že už je vlastně zase škola.

„Jako malí kluci,“ kroutil hlavou Mirek.

Moc jsem litoval, jak jsem se potom večer doma podřekl. No prosím, tak má Miroslava chladnou krev, ale nemusel jsem to hned mámě povídat.

Totíž nesmysl. Když člověk něco chce, no tak to znamená, že chce něco, co nemá. Nikdo přece nemůže chtít, co už má, ale naopak, bude chtít něco jinýho. Já třeba, když jsem si přál, abych měl kolo, tak jsem si ho přál jen do té doby, než jsem ho dostal. Pak jsem si začal přát něco jinýho. Spoustu jinejch věcí.

Jenže teď už bylo pozdě vzít to všechno zpátky a nějak to mámě vysvětlit. Taky se špatně vysvětluje, když člověk musí vynechávat. A já věděl naprosto bezpečně, že jestli bych měl něco vynechat, tak rozhodně tu Stromovku a naše stromy u Malý Říčky.

„Víš, co jsem ti zakázala?“

Jako bych mámu slyšel, protože ačkoliv mi dává spoustu zákazů, všechny si pamatuje.

„Aleš to slyšel,“ řekl jsem.

„Co Aleš slyšel?“

„Jak si paní učitelka na chodbě říkala, že musí být chladnokrevná.“

„To že říkala?“

„Přece povídám, že to Aleš slyšel...“

„A tak,“ usmála se máma, „už rozumím, tak je to tedy – chce být chladnokrevná.“

„Říkala to.“

„Já se jí nedivím.“

„No ale,“ namítl jsem logicky, „člověk nemůže být chladnokrevný, když nemá chladnou krev. A člověk vždycky chce přece jen to, co nemá.“

„Cha-cha!“ zasmála se máma. „Ty můj malej mysliteli, ty rozumbrado!“

Nejradši bych se propadnul do země. Jsou věci, který absolutně nesnáším, a jsou i takový slova. Například rozumbrada nebo šmodrcha. Jednou jsem na půdě u babičky v Pekelci objevil takovou knihu, která se jmenovala *Babiččin šmodrcha*. Dá rozum, že jsem ji ani neotevřel. Naštěstí to nebyla jediná knížka, kterou jsem na půdě v Pekelci objevil. Ale abych se vrátil k rozumbradovi: to je takový slovo, že bych ho z lidí, co znám, očekával leda od tety Hermíny. Protože teta Hermína je na trapný řeči a slova mistr.

„Poslouchá tě pan učitel?“ ptá se mě vždycky, když k nám přijde, a divoce se směje.

„Máme paní učitelku,“ zavrčím. Snad už stokrát jsem jí to vysvětloval, ale ona si to nikdy nedokázala zapamatovat.

„No tak dobře,“ nevzdá se Hermína. „Jestlipak tě poslouchá, ta vaše paní učitelka?“

„Toseví!“ řekl jsem, ale jen jednou a hned jsem od táty dostal pohlavek.

Dospělí spolu totiž vždycky drží pohromadě, ačkoliv se jinak dost pomlouvají. A kdyby třeba Mirek o mně někdy mluvil tak, jak někdy mluví táta o tetě Hermíně, tak bych s ním hned přestal kamarádit.

Já ovšem nejsem dospělý.

„Naopak!“ tvrdí táta.

A když tohle tvrdí, tak se vždycky směje. Dospělí se vůbec rádi smějí. A taky jim všelicos připadá hrozně vtipné a hrozně směšné.

Mně vůbec ne. Vůbec mi nepřipadá směšné, když se mě teta Hermína ptá, jestli mě poslouchá naše třídní. Protože to je přece nesmysl. Já musím poslouchat. Všichni ve škole musíme poslouchat, to je logický. Jenže já už se dávno kvůli tetě a sestřenici Julii nerozčiluju. Protože tyhle dvě už dávno neberu vážně.

Proto mě mrzelo, když mi máma řekla rozumbrado. Protože mám mámu rád a беру ji vážně.

Máma si samozřejmě všimla, jak se tvářím. Že se zlostně mračím.

„Vždyť se nemusíš hned naštvat,“ řekla mi chlácholivě. „Paní učitelka to prostě s vámi nemá lehké. Ale to pochopíš až později. Až budeš starší a dostaneš rozum.“

„Taky řekla, že jsme pekelná třída.“

„I to Aleš slyšel?“

„Jo.“

„No a co? Tebe to mrzí?“

„Ale ne, jen to konstatuju.“

„Vidíš,“ vzdychla máma. „Kdybys řekl, že tě mrzí, co Aleš slyšel, docela by mě to potěšilo.“

„Proč?“

„Protože bych si možná začala myslet, že už pomalu dostáváš rozum.“

„Já mám rozum,“ řekl jsem důstojně.

„Já vím,“ řekla máma. „Ty a tvoji kamarádi! To se nedivím, že paní učitelka z vás občas musí ztrácet nervy. Že chce mít chladnou krev,“ zasmála se.

„My náhodou všechno, co děláme, myslíme dobře,“ pokoušel jsem se hájit sebe i kluky, a vlastně hlavně kluky, protože vím, jaké k nim má moje máma výhrady.

Ona by nejradši, abych se kamarádlil s Bohouškem, protože ten má samé jedničky. A vůbec jí nevadí, že Bohoušek je nemožnej. Naopak mámě vadí, že Aleš, Čenda a Mirek jsou úplně stejní jako já. Totiž normální.

„Tak vy všechno, co děláte, myslíte dobře? Proč mě tedy tak často volají do školy?“

To by mě taky zajímalo. Příčina je nejspíš v tom, že Drábinka,

jak přezdíváme naši třídní Miroslavě Drábkové, je někdy zbytečně úzkostlivá.

„Často ne,“ zaprotestoval jsem, „občas. Občas máme náhodou smůlu.“

To je fakt, že občas máme smůlu. Naplánuju si něco bezvadného a fakticky to myslíme dobře, jenže občas se stane, že se to nějak zamotá a hned je průšvih. Ačkoliv my to mysleli dobře.

„Smůlu?“ řekla ironicky máma. „Možná kdybys měl jiné kamarády, ta smůla by tě opustila a my bychom mohli klidně spát.“

Máma to přehání. Jako kdybych někdy přinesl dvojku z chování. V životě jsem dvojku z chování nepřinesl, ačkoliv táta tvrdí, že to nechápe. A že je to nejspíš tím, že naše třídní je příliš dobrotivá, a rozhodně víc dobrotivá než spravedlivá.

Protože podle táty bych si tu dvojku zasloužil, i když se máma při takových řečech mračí a vzdychá: „Jen to ne, to by tak ještě scházelo!“

Takže je jasné, že co se týče školy, nemám u rodičů žádné zastání. A když přinesu poznámku a chci vysvětlit, jakým omylem k ní došlo, nenechají mě prakticky otevřít pusy. Podle nich je Miroslava neomylná, a já člověk, který má špatné kamarády.

„Jestli to tak půjde dál,“ mračí se občas táta, „budeš se s nima muset rozloučit.“

To je ten Bohouškův stín, co se věčně vznáší nad mým osudem. A jedině mě utěšuje, že v tom nejsem sám. Protože Čendovi a Mirkovi rodiče a taky Alešova babička by nejradši, aby se jejich kluci nekamarádili se mnou, ale s Bohouškem. Což je tedy osud, jak říká tátův oblíbený detektiv.

„Náhodou, my máme vážně mockrát smůlu,“ řekl jsem dotčeně. „Fakticky to většinou myslíme dobře, a...“

„Tak mi schválně uveď příklad,“ přerušila mě máma. „Já bych moc ráda, abys mi řekl jediný příklad, kdy jste to pochopitelně mysleli dobře, a on z toho byl zase malér. Schválně.“

„Chm,“ zarazil jsem se, „příklad... Já bych si klidně vzpomněl, ale momentálně...“

„Teď momentálně je pozdě a konec diskuse,“ řekla máma. „Běž spát!“